

VASÁRNAP DÉLUTÁN

Hornyik György

Az ablakom előtt időnként elhalad egy-egy kimenős katona, kamaszosan nagyra nőtt piros kezét lóbálva.

Vasárnap délután van.

Ma krumplipüré volt a menzán és disznósült. A krumplipüré vízízü volt — minden vasárnap ezt adják, már két éve —, s a hús is kevés volt és rágós.

Az asztalomon ott áll az a négy hájaskifli, amit Sára néni, a háziasszonyom hoz be minden vasárnap, szégvenlős mosollyal kínálva. Ősz öreg feje minden vasárnap délután megjelenik az ajtómban, és tudom, hogy mindig hájaskiflit hoz, csak ritkán mákoskalácsot. Legutóbb karácsonykor hozott mákoskalácsot.

Vasárnapi kimenős katonák haladnak el az ablakom előtt, és én még mindig kabátban ülök az ágyon.

Estére az operába megyünk — bemutató lesz, nem is tudom pontosan, mit adnak. Janka váltott jegyet —, azután Vilmostal meg Oszkárral lemegyünk a bárba, ünnepelni. Vilmos diplomált, meg kell ünnepelni.

Diploma.

Ünnep.

Vasárnap délután.

Ki kell tisztítanom a fekete cipőm, mert a múlt szombat óta poros.

Nincs egy állomás sem a rádióban, amely nem mérkőzést közvetítene. A fene ebbe a bakelitdobozba!

Janka azt mondta, keresztanyjához megy látogatóba. Nagy, erős asszony a keresztanyja, és folyton beszél, mindenről össze-vissza. Császárkörtelikört tartogat, és mindig azzal traktál, ha véletlenül elmegyek hozzá Jankával. Fáraszt, és a császárkörtelikörtől undorodom.

Ez a kis fekete egyetemista lány — azt hiszem, Nadának hívják — azt mondta, hogy ma elhozza a megígért könyvet. Angolt tanul, a múltkor beszélgettünk, és elmondta, hogy lelkesedik egy új íróért — nevére már nem emlékszem, K-val kezdődik. Azt mondta, megszerzi könyvét fordításban és elhozza. Jó kis nő, csak egy kicsit alacsony.

Úgy látszik, magános, mert barátnőin kívül senkivel sem láttam.

Biztos valami „tragédia”. Nagy kiábrándulás! És az első! Nagyon a szívére veheti, ha ennyire zárkózott.

Jó kis nő.

Kíváncsi vagyok, mit talál abban az íróban, K..., nem tudom, nem jut eszembe, mindegy.

Két hónapja jött ide lakni. Itt lakik a földszinten, szemben az ajtómal. Véletlenül ismerkedtünk meg, egy este későn jöttem haza, a kulcslyukkal babráltam — azt hiszem, volt egy kicsi akkor a fejemben, persze, Janka születésnapja volt —, mikor kijött a lépcsőházba, és bocsánatkérések között kért néhány cigarettát, mert az övé elfogyott és vizsgára készül. Másnap visszaadta, s azóta néha váltunk egy-két szót.

Sára néni elment a lányához a város végére. Töltöttkáposztát visz nekik, mert a veje nagyon szereti, a lánya pedig nem főz otthon, még vasárnap sem, mert dolgozik, könyvelő a hajógyárban. Sára néni el van ragadtatva a lányától és a vejétől, csak azt hiányolja, hogy még nincs gyerekük, pedig már több mint egy éve házasok.

Kis csoportokban emberek mennek el az ablakom előtt, biztosan a vasárnapi meccsre.

— Tessék.

— Jó napot. Elhoztam. — Zavarban van.

— Csak jöjjön be nyugodtan, meleg van nálam.

— Csak egy pillanatra.

— Vegye le a kabátját. — Segítek neki. Feszül rajta a ruha. Szép melle lehet.

Leül a székre, visszaülök az ágyra.

— Magának még rádiója is van?

— Igen, ez a kis vacak, de sokszor bedöglik. Régen vettem.

— Elhoztam a könyvet, majd meglátja, milyen jól ír. Én imádon, pedig csak ezt az egy könyvét olvastam, és még egyet, de az még nincs lefordítva.

— Mondja csak, hogy hívják, már kiment a fejből.

— Kerouac. Jack Kerouac.

Kár, hogy nincs valami italom. Meg kellene kínálni.

— Szereti a hájaskiflit? Tessék. Sajnos, nincs kistányérom.

— Köszönöm, de...

— Csak tessék. A háziasszonyom sütötte. Jól süt.

Vesz egyet, eszik.

Nagyon szép melle lehet.

Ki kellett volna öntenem a piszkos vizet a lavórból.

A könyv ott fekszik előttem. Belelapozok.

— Milyen jó meleg van magánál. Csak a falak túl üresek. Miért nem akaszt fel egy-két képet? — összegyűri a papírszalvétát és gombóccá gyúrja.

— Nincs.

— Hogyhogy nincs, kell hogy legyen valami képe. Nem filmszínész-nőkre gondolok, hanem... — elhallgat.

— Maga nem tüzel?

— Nem érdemes. Úgyis keveset vagyok itthon.

Hallgatunk. Odamegyek a rádióhoz: mindenütt közvetítés.

— Mit szokott csinálni vasárnaponként?

— Olvasok és néha moziba megyek.

— És esténként?

— Olvasok az ágyban.

Hallgatunk.

— Kár, hogy nincs valami italom, hogy megkínáljam... Pedig volt a múltkor. — Kinyitom a szekrényt, de üres az üveg.

— Hagyja kérem, köszönöm.

— De ilyen hidegben jót tesz. Pláne, a maga szobája hideg...

- Hagyja csak, nem fontos.
- Dühítő, hogy nincs semmim. — Valóban kezdek bosszankodni.
- Azt hiszem, van nekem még a múltkorról rumom. Teához vettem.
- Dehogy, megyek és veszek itt a büfében.
- Nem, majd én átugrok és elhozom. Az vacak, amit a kocsmában adnak. Felvizezik. És drágább is.

Magára kapja kabátját, eltűnik. Gyorsan kiöntöm a piszkos vizet a lavórból. A vödört az ágy mögé teszem. Már itt is van.

— Most megisszuk a magáét. Mi marad a teába?

Töltök, koccintunk.

— Ősztöndíjas?

— Igen.

— És ki tud jönni?

— Kapok még otthonról is valamit. És maga?

— Én csak félig. Dolgozom.

— Az jó. Én is szeretnék.

— Majd dolgozik, ha befejezi.

Megint töltök és megkínálom cigarettával. Rágyújtunk.

— Magát sohasem látom sehol a városban, se kávéházban, vagy...

— Ezt hagyjuk, jó?

Szóval mégis: „tragédia”.

Kint lassan sötétedik.

Iszunk, de ő kevesebbet. Nem baj. Jó erős a rum.

— Főztek teát?

— Majd én.

Feláll az asztaltól. Odaadom neki a lábost, megpiszkálom a tüzet, és kinyitom a kályhaajtót.

Hallgatunk egy darabig, azután beszélni kezd a könyvről. Nem is figyelek a szavaira, csak néha bólintok.

Janka most biztosan londoni szeletet eszik a keresztanyjánál, és hallgatja a meséket a Münchenben élő rokonokról; hogy Lajos bácsi — nincs egy éve, hogy kiment, azt is olyan intelligensen csinálta, nem szökött át a határon, hanem egyszerűen elvált az utazási iroda kiránduló csoportjától — már öt segéddel és négy inassal dolgozik, diplomaták varratnak nála, már kénytelen új üzlethelyiséget bérelni, mert a régi szűk lett; és hogy Veronkának, Lajos bácsi feleségének külön szobalánya és szobainasa van, meg hogy most vették meg a legújabb típusú Opel Olympiát.

A rádióban tánczene kezdődik.

— Szeret táncolni?

— Igen.

— Akkor... szabad?

— Ne gyerekeskedjen. Itt?

— Hát persze. Miért? Mi van abban?

Felhúzza szemöldökét, vállat von. Megfogom a kezét, feláll. Táncolunk. Jól táncol.

— Szokott táncolni?

— Ritkán.

— Jól táncol.

— Köszönöm. — Fásultan mosolyog.

— Tudja mit? Pertat iszunk.

— Mire föl?

— Hát csak... az a *maga* nagyon feszélyezett, merev, idegen, szóval rosszul hangzik.

— Hát ha annyira akarja.

Már csak egy ujjnyi van az üveg fenekén. Mikor behozta, félig volt.

— Ilyenkor meg szokták csókolni egymást.

— Azt el is lehet hagyni.

— De én nem akarom csak így. Legyünk következetesek.

Az arcát nyújtja, de átölelem és szájoncsókolom. Védekezik, de nem túl erélyesen. Mikor elengedem, furcsán, csillog a szeme.

Megsimogatom az arcát és megint megcsókolom. Most már nem ellenkezik, érzem, az ajka reszket.

Tovább táncolunk, azután leültetem az ágy szélére és csókolni kezdem a nyakát. Egész testében reszket. Lassan gombolni kezdem a blúzát. Őt gomb van rajta, az egyik lóg. Eloltom a villanyt. A melltartója hátul elpattan, egy pillanatra összerándul, azután tenyeremben simul két — a kályhaajtón kisütő fényben látom — gyönyörű melle.

A lépcsőházban lépések zaja hallatszik — elfelejtettem bezárni az ajtót, egy pillanatig tétovázok —, a léptek továbbhaladnak, azután valószínűleg ajtó nyílik és csukódik, de azt már nem hallom.

•

— Szeretsz? — kérdezi.

— Szeretlek — mondom. — A fene ezt a rádiót. Bemelegedett és büzlik a bakelit doboza.

— Mondd, hogy szeretsz!

— Szeretlek. — Megcsókolom. Már fél hét.

A kályhához megyek. A víz már elforrt a lábosban. Zenét keresek a rádióban.

Az ágyon ül, öltözik. Felhúzza cipőjét, lesimítja szoknyáját. Felgyújtom a villanyt.

— Iszunk teát? — a cipőjéhez lehajolva, alulról néz fel rám.

— Elfőtt a víz. De felteszek, ha akarod.

Lehajtja fejét. Odamegyek hozzá, felemelem az állát: könnyes a szeme.

— Mi az, mi van veled?

— Semmi.

— Miért sírsz?

Hallgat.

— Van fésűd? — A tükörben nézi magát.

Odaadom, s míg fésülködik, belecsókolok a nyakába. Tovább fésülködik.

— Tegyek fel vizet?

— Nem kell. Úgyis mennem kell.

— Haragszol?

Rámnéz és furcsán mosolyog:

— Miért?

— Csak...

— Hány óra?

— Háromnegyed hét.

— Mennem kell.

— Maradj még.

Veszi a kabátját. Odaugrok, segítek.

Felöltözve áll előttem. Valamit mondanom kellene.

— Akkor... találkozunk?

— Mikor? — Szenttelen arccal néz rám.

— Holnap.

— Jó.

— Hánykor?

— Majd megbeszéljük.

— A könyvet elolvasom vasárnapig. Éppen érdekel. Jó?

— Maradhat tovább is.
Megcsókolom. Lehajtja a fejét, de a szeme száraz marad.
Becsukódik utána az ajtó.
Leülök az ágyra.
Mindjárt hét óra.
Át kell öltöznöm.
A nyakkendőm már elég gyűrött. Ki kellene vasalni.
Fél nyolc előtt öt perccel Janka vár a színház előcsarnokában.
A lila ruhájában lesz megint.